

næringsbrev end filialer af udenlandske selskaber. Den foreslåede affattelse er i øvrigt sammenfaldende med bestemmelsen i næringslovens § 4, stk. 1, således at der vil gælde de samme betingelser for aktieselskabers opnåelse af næringsbrev i henhold til næringsloven og af almindeligt næringsbrev på restaurations- og hotelvirksomhed.

Ved ændringen af § 4, stk. 1, overflødiggøres den gældende bestemmelse i § 4, stk. 2.

I henhold til lov om restaurations- og hotelvirksomhed af 25. marts 1970 kan her i landet indregistrerede aktieselskaber og andre selskaber m. v., der har erhvervet næringsbrev, drive restaurations- og hotelvirksomhed fra faste forretningssteder i hele landet, hvorimod loven ikke hjemler adgang for filialer af udenlandske selskaber til at erhverve næringsbrev eller til at opnå alkoholbevilling.

Det vil derfor med henblik på Danmarks indtræden i fællesmarkedet være nødvendigt at supplere lovens bestemmelser, således at der skabes hjemmel for udstedelse af næringsadkomst til filialer af selskaber hjemmehørende i et fællesmarkedsland, hvorved disse ligestilles med danske selskaber.

Den foreslåede formulering af det ny stk. 2 i § 4 tager sigte herpå, idet bestemmelsen hjemler filialer af udenlandske selskaber m. v. ret til at få næringsbrev, når dette hjemles i international aftale eller ved bestemmelser fastsat af handelsministeren. Ved ratifikationen af Rom-traktaten og den efterfølgende

gennemførelse af direktiverne om liberalisering af restaurations- og hotelervhvervet vil filialer af selskaber hjemmehørende i et fællesmarkedsland således automatisk få ret til almindeligt næringsbrev på restaurations- og hotelvirksomhed. En filial af et sådant selskab vil derimod ikke kunne opnå alkoholbevilling, medmindre selskabet og dets direktion og bestyrelse opfylder de samme betingelser, som gælder for danske selskaber, jfr. restaurationslovens § 14, stk. 2 ff.

Det bemærkes, at filialer af de omhandlede selskaber ifølge den gældende lovs § 9, stk. 2, skal ledes af en bestyrer, og at filialbestyreren skal opfylde de almindelige betingelser i restaurationsloven.

Den foreslåede bestemmelse er i øvrigt ligegyldende med bestemmelsen i § 4, stk. 2, i næringsloven af 8. juni 1966, således at der herigennem opnås en næringsretlig forenkling. Bestemmelsen er ifølge sin formulering ikke begrænset til filialer af selskaber hjemmehørende i et fællesmarkedsland, men tager i første række sigte på selskaber i disse lande, for hvilke den fornødne traktatmæssige hjemmel foreligger i Rom-traktaten.

Til § 1, nr. 2.

Som følge af ophævelsen af den gældende bestemmelse i § 4, stk. 2, udgår henvisningen i straffebestemmelsen i § 32, stk. 1, til den nævnte bestemmelse.